

[Ninn-Hansen.]

til at bearbejde denne sag, så kunne man have fået et forslag fra de sagkyndige. At vi vil være uhyre interesseret i at modtage bistand fra justitsministeriet, siger sig selv, men da også fra dem, der er særlig sagkyndige i denne sag, og det gælder jo både repræsentanter for kommissionens flertal og for kommissionens mindretal, og det gælder også, håber jeg, professor Stig Iuul, som det ærede medlem frk. Helga Pedersen nævnte.

Vi vil selvfølgelig være interesseret i at modtage denne bistand; men at folketinget nu skulle lade — jeg ved ikke, om det skal forstås på den måde — lovforslaget glide uden for folketingets område, er en tanke, jeg ikke synes om, og den kan jo heller ikke på nogen måde være en naturlig konsekvens for denne debat.

For hvad er konklusionen, når vi skal trække op, hvad der er sagt her i dag? Den er jo, at forslagsstillerne kan sige tak til samtlige partier her i det høje ting. Der er fra alle partiernes side givet tilslutning til, at en ministeransvarlighedslov skal gennemføres. Regeringen har givet det samme klare svar over for vort forslag. Jeg har forstået på de ærede medlemmer hr. Aksel Larsen og hr. Iver Poulsen, at de, selv om de kan ønske ændringer i det forslag, vi har fremsat, mener, at vi på grundlag af forslagsstillerens forslag kan gennemføre en lovgivning i dette folketingsår, og at det er de ærede medlemmers ønske, at dette sker, således som det er venstres og de konservatives ønske.

Den højtærede minister kan så tælle op, hvad vi jo nødig skal gøre i denne sag, for selvfølgelig skal man helst i en så vigtig lovgivning have samlet et enigt folketing, og det vil vi bestræbe os for; men hvis vi skal drage den naturlige konsekvens af denne debat, må den dog være, at en meget stor part af folketingets medlemmer ønsker en ministeransvarlighedslov gennemført på grundlag af dette forslag i dette folketingsår; og at alle, der har udtalt sig her i dag, på alle folketingets partiers vegne ønsker gennemførelsen af en lov, og så mener jeg også, at folketinget må gøre arbejdet med den bistand, vi kan få.

Jeg har kun ganske enkelte bemærkninger i øvrigt til den højtærede minister. Ministe-

ren trak jo nu i denne omgang de spørgsmål op, hvor der er divergenser. Hovedspørgsmålene — det andet var jo mindre ting, forstår jeg — er nemlig § 4, som jeg har omtalt, og den vigtige bestemmelse om den statsretlige praksis. Jeg synes, at den højtærede justitsminister understregede rigtigheden af, at vi havde suppleret grundloven med denne statsretlige praksis. Den højtærede justitsminister tør altså sige i dag, at hvis finansudvalgets flertal har givet tilslutning, så er ministeren ansvarsfri. Jeg tør ikke gå så langt, men det er i hvert fald det standpunkt, den højtærede minister indtager. Det er ikke et standpunkt, han kan støtte på grundlovens ord og bestemmelser. Det er på den statsretlige praksis — det sagde den højtærede minister vist også — og derfor betyder indsættelsen af disse ord i § 5 jo slet ikke, at man stivner med hensyn til udviklingen af den statsretlige praksis, tværtimod, man tager hensyn til den, og det er selvfølgelig også meningen, at man skal gøre det. Derfor er jeg i og for sig blevet mere overbevist om, at det er en smidiggørelse, man her har opnået, der er en fordel også i denne lov.

Det ærede medlem frk. Helga Pedersen takker jeg navnlig for den meget kyndige motivering, der blev fremsat for fordelene ved, at vi får en særlig lov om ministeransvarlighed. I øvrigt er det ærede medlem og jeg ganske enige med hensyn til, hvad der skal ske i forbindelse med en lovgivning om ministeransvarligheden, så jeg skal derfor ikke komme ind på det ærede medlems udtalelser, men kan jo henvise til dem på en række punkter.

Det ærede medlem rejste spørgsmålet om mindretallets ret til at rejse rigsretstiltale, og jeg kan sige, at inden for mit parti er der i allerhøjeste grad sympati for tanken om, at et betydeligt mindretal — skulle det vel så være — skulle have den ret. Vi har på det punkt været i tvivl om, hvorvidt man kan gøre det i henhold til den nuværende grundlovs § 60, hvor der står, at rigsretten påkender de af kongen eller folketinget mod ministre anlagte sager. Vi har altså ikke villet vende os mod den opfattelse, at når man siger folketinget, må det være folketingets flertal, men vil meget gerne drøfte det, fordi vi synes, der er en positivt rigtig idé i, at et mindretal